

Kändisskap

En smärre revolution verkar vara i rörelse inom medievärlden. Program som Let's Dance och Rampfeber pekar med hela handen på en nygammal trend i showbusiness; återigen träder kändisar i fokus för underhållningen. Det är som att någon har insett att det är minst lika kul att se Peppe Eng stå still på ett dansgolv som att se en okänd medelsvensson få raseriutbrott över en bortsprungna varan på en öde ö mitt i ingenstans. Big-brother-what's-her-name med extra flytkuddar blir ersatt av en inte alltför skönsjungande Bingo Rimér (även om återkoppling dem emellan är mer än övertydlig) då vi tenderar återvända till fångarna på fortets tid med allt vad detta kan innebära.

Även i större, mer traditionellt rotade sammanhang får kändisar i "fel" miljö chansen att visa upp en ny sida, där det senaste exemplet är Björn Kjellmans framträdande i årets melodifestival. Herr Kjellman skötte sig dock oklanderligt i detta folkfestens okrönte härskarprogram, något man inte kan anklaga kollegan Linda Bengtzing för att ha gjort. Kjellman får förmodligen räknas till ett av de mer lyckosamma kändis-experimenten, med skrämmande många fler exempel i andra änden av skalan.

Är det så att svenska folket slutligen fått nog av utblottande "reality"-tv där människor med ego större än Texas och hjärnor mindre än tidigare nämnd stats tolerans för mördare får enormt utrymme att fylla med... sig själva? En tanke kan vara att det är mer intressant att underhållas av människor man faktiskt med största sannolikhet inte kommer träffa prata med, människor som varit med i branschen och till stor utsträckning har någon sorts medialt förberedanden utbildning i bagaget. Att man på något sätt lockas av det man inte kan få. En annan tes är den om Robinson-Robbans massaker av det något romantiska Warholuttrycket "fifteen minutes of fame", en tes som knappast behöver utvecklas vidare för er läsare, men kan sammanfattas som att man inte lockas av det man absolut inte vill ha.

Dock ska man göra skillnad på tillfällen där människor får göra något de faktiskt kan och vill, till skillnad från då de ska göra något de är dåliga på. Martin Timell är faktiskt ganska häändig, och vad gäller Björn Kjellman så har ett melodifestivalbidrag varit hans dröm sedan barnsben. Människorna i Idol och Fame Factory är utplockade av en (i många fall) kunnig jury och utgallrade från den stora massan tack vare en talang de besitter. Det är visserligen människorna i Big Brother och Expedition Robinson också, men där man i de tidigare nämnda programmen väljer ut folk som är skickliga sångare väljer man i de senare exemplen de som är duktiga på att... ja, såg det? Skapa rubriker kanske.

Vad menas då med denna utveckling? Är dokusåporna på väg bort från repertoaren? Var tar den här världen vägen när människor inte längre kan bli förbannade på varandra över petitesser i rikstäckande TV för att dagen efter dela sina mest intima stunder med en allt för stor del av svenska folket? Hur ska vi kunna överleva utan att dagligen få höra "Men jag var ju full!" och liknande nobelprisberättigade konfliktlösningskommentarer? TV verkar vilja visa på att kändisar gör sig bättre i media än okändisar, en tanke befängd som jag vet inte vad. Härnäst kommer de väl och hävdar att det vore bättre om utbildade programledare höll i stora galor istället för avdankade artister och filmstjärnor...